ڀڳوان شري سٿيه سائينءَ

جا

انمول موتي

هر صبح ننڊ کلندي ئي، دويه احساس سان پنهنجو ڏينهن آرنڀ ڪر.

ساڌڪ پوڄن ئي گهاري پنهنجي من کي تامسڪ وشين مان هٽائي ٿيندڙ وچارن کان آجو رکي.

کاءُ، جيئڻ لاءِ، کائڻ کاڻ ئي نه جيءُ.

سچ جي رڳ رڳ ۾ پريم ۽ شانتي رس سمائي، جڳت ۾ هل.

ليکڪ جي چال کي عمل جي ڪسوٽيءَ تي پرک.

هرن سان اهين ورتاءُ ڪر، جيئن پاڻ سان ٿيا لوڙين

ٻن ٻن ٻه ٻيو اهو ئي هڪڙو آهي.

پنهنجي دل جو مالڪ اُهي ڪي نه ٻئاء جي تنهنجو ڏن ئي لئي وڃن؛ نه اُهن جي اوڏو وڃ ۽ اُهن آستان ئي ڦيرا پاء جمع اُهن جو واسو آهي.

تنهنجي هردي ڪي ٻيو نه ئي وس ڪري پنهنجو ٻئاڻي سگهندو آهي.

پنهنجي وشواس ئي اَڏول رهه، پل ڪهڙيون به آفتون مشڪلاتون آڏو اَچن. اها ٻرتگيا، اها ساوڌاني ئي ساڌنا آهي، تپ آهي، اهائي سلامتيءَ جي واٽ آهي.

ليڪ من ڏار، اهو ئي ڌرم جو سار آهي. من ٻگڙجندي ڌرم اَلوپ ٿيو وڃي. جانيون ۽ وڻ نه صرف نصيحتن جو اظهار آهن؛ جي منش ۽ حيوان وچ ڀيد ٻتائڻ لاء آهن.

سادگيءَ سان جيون گهاريو ۽ اڀمبر نه ڌاريو؛ جن وچ رهو تن سان ونڊي ورڇي کائو، همٿ ۽ همٿ وڌايو.

ٻولڻ، ٻولڻ خاطر ئي. ٻولڻ ئي ٻيو آهي.

ورتڻ ۾ ٻين سان اهو وهنوار ٿيائي ڇڏ جهڙي تون
خود ته ڪار ڀندو هجين. ٻين کي اول اهو سنمان ڏي
جيڪو پاڻ ٻيا توکي ڏين.

ٻين جا عيب ڏوهه ڳولهڻ جي بري عادت کان
آجو رهه. نيڪيءَ جي راهه تي اڳتي ۽ اڳتي وڌندو رهه،
ٻين جي راهن ۾ ڪنڊا ڪارڻ مڙ نه هڻ نه.

ٻڀوءَ کي سڀ سامگريءَ جي دان لاءِ نه ڏناهه. ڪن
ڪن جو پنهنجو هو ڪرم سٽيه ۽ ٻاڻم جي پيمت ڏري ڇڏ.

جو اندرين شڪتي ڀلائي ٿو، سو مڙيوءَ جي آڏو
اچي ٿو.

آتم گيان پراپت ڪرڻ کان پوءِ نئين صحيح جيون
شروع ٿئي ٿي.

گروُ، جو راهه ڏيکاريندو رهي ٿو ۽ اشت جو روُپ،
جنهنجي ڪرپا جي لالسا چت ۾ ٻٽي رهي ٿي، سي
روز روز ٻوالو ٻڌجي مٿاليندو نه رهه. هڪ مقصد، هڪ
وشواس، هڪ ايشور، ايترو ئي ته ٻيان ڏر.

جيئڻ سوڻ ساڳيو هڪ ٻه ڳهڻا اڪيلو ٿيڻ ناوروپ

ٻين جي دک کي پنھنجو دک ڪري ڄاڻ ۽ ان کي مٽائڻ جي پرتگيا ڪر جيتري تو ۾ شڪتي آهي تنھن انوسار

اھو وشواس ڌر ته جيئن تون پرڀوءَ جي ڪوچ ۾ ماندو ٿيو پيو ڦرين تيئن پريو به تو کي پاڻ لاءِ اُتڪنٺ آهي. هو هرجائي آهي، جتي تنهنجا ليڪ پيا ڦرن اُتي تون اُن کي پسي سگھين ٿو. جھڙو وشواس تھڙي تيٽي.

جيون ڌارا جو اُتم پرپوٺي آهي ۽ هو نت ستيه آهي. هيءَ ڌارا هن سنسار ۾ ٺي ٻٽي آهي، اُها مٿيا آهي.

جن پنھنجي هر ڪرم کي پريم سان ڀريو آهي سي سنديھ کان پري آهن ۽ اهي ڌارمڪ جيون جو مثال آهن.

سنسار ميرالجهڙي آليمي سمان آهي، مدش اُن ۾ ٿي ٻين جا چٽر پيو پسي.

اُها درشٽي پاڻ جا ستيه ۽ مٿيا جو ڀيد ڄاڻي سگھي، اهوئي جيون جو اُديش آهي.

جيسين مدش اهنڪار جي وڪڙ ۾ وڙهيو ڦرندو

پنهنجو هر وچن ۽ ويچار، ڪرم ڌرم سان ٻڌيو رکي ٻڌايو.

اندرين مٺان جيت ٻاڻ ۾ ئي اپار آنند سمايل آهي. گهٽ ۾ گهٽ ٻاهر، وڌ ۾ وڌ آنند. اجائي ڳالهائڻ سان وڃايل شڪتيءَ جو زيان ٿئي ٿو.

هفتي ۾ هڪ ڏينهن اُپواس ڪريو. تنهن ڏينهن ڦل ڦول ۽ ٿورو کير ورتايو. ان سان نه صرف صحت سٺي رهندي پر خوشي به پراپت ٿيندي.

جوت ڪان ونءِ وڃو، سچ جو پلئو سوگهو پڪڙيو.

ساراه لاءِ نه سڪو. عمل جي يگيه ۾ ساري ڪرم جي آهوتي ڏيو.

سنسار جي سڀني پدارٿن ۾ "سمو" مهانگو آهي؛ هڪ گهڙيءَ جي گنواري، جيون ويرٿ بڻايو ڇڏي.

هي سريرُ ٻين جي سيوا لاءِ ئي جڙيو آهي. توهان جي ڪيل سيوا سان جڏهن ٻين کي سک ملي ٿو تڏهن اهو توهان جي ئي سک جو ڇتر آهي. ان ٻاهس ۾ تر ماتر جو به سنديه نه رکو.

ٻوليءَ کي ٻولڻ ۾ ۽ ٻڌيءَ سندي هڳاءُ وارو گل ني
سڀ ڪان ٻاڻ لڳي ٿو.

مدش کي سڀڪي معلوم آهي ٻو ٻاڻ جاڻڻ سندس
لاءِ نهايت ني ڪٺن آهي. جڏهن اهو جاڻائين ٿڏهن
ڪيس وڏيڪ کي جاڻڻ جي ضرورت ني ڪين رهندي.

جيئُ ڪوم جي ٻنڌڻ ۾ ني ٻڌل آهي. ٻو ٻوءِ ٻيڪٽيءَ
جي ٻنڌڻ ۾ ني ٻاڻ ٻڌايو آهي.

مدش جو اٿم اُديش آهي اها جاڻ جنهن سان جيئُ
۾ ٻوماتما ٻسجي.

الدويون اهو اٿو جتائين ٿيون ته هو کي گڏ ڪري
رهيون آهن. ٻس ايترو ني. ٻر هو ستيه جو سنديش
ڪڏهن ڪين آڻين.

ٿوم: "مان" جو ٻيد جاڻڻ لاءِ ٿنڦ: سڀ ٻنيان جو
ڪارڻ آهي ٿنهن جي جاڻ ۽ اُسي: مدش ۽ ٻوٻوءِ جي
هڪجهڙائيءَ جي جاڻ.

جيڪو ٻورڻ شرڌا سان سڻي ٿو ٿنهن کي "ڪشتيا"
چئبي ٿو. ساڌارڻ آدمي ان اکر جو مطلب ٻڌائي ٿو "ڪنتيءَ"

ليڪن هو آتما جو آنند انڀو ڪري نه سگهندو، امر اجر ستيه پسي نه سگهندو.

سنسار جي سڀني ڪرمن جو ڪارڻ آهي گيان.

ستيه جا چار ٿنڀا آهن: ڌرم، پوترتا دان ۽ پريم.

هڪ پن، هڪ گل، هڪ ڦل، جل انجلي - جيڪي به ڪجهه الڊوڀن لي جيمس ڀاڻ ٻعد سچي صدق سان ڀيٽ ڌرجي ٿو سو پرڀو در اگهي ٿو.

ڌرتي ۾ ٻج جو داڻو اڇليو، ڪين ڦٽندو، زمين کي چيريو، سلو ڪڍندو. ڌرمي ڪرامت واچڻ کي وڌيڪ ناهي. پر نه اُنهن کي عمل ۾ ئي سچي ترقي اپڻ ٿئي ٿي. عمل ضروري آهي، عمل ئي اصل آهي.

ٻڌيءَ جي جوت سدا جڳائي رکو. اندرين جي درين مان زور سان گهڙي ايندڙ واچوڙي کان ان کي بچائي رکو. ان شعلي جا ٽڙڪا رجو-گڻ، تمو-گڻ ڪارڻ ئي ليکي ٿا. ستو-گڻ نه لڳو اٽل، اچل شعلو ئي آهي.

جيڪو انهن پاپي ٿو نه پاڻ کي ڪرتا آهي سو آخر دک جو ڀاڳي بڻجي ٿو.

سان ڪاڏو ڪائڻ ڪان ويندو.

هيا واقعا ٻڌڻ ۽ ٻڌڻ ۾ مزو ته اوس ئي اچڻو آهي ۽ مثل ٻار سان هن ڏرليءَ جي خاڪ ڇپڻي ۽ ڪٽي ڪيئن ويندو.

ناٽڪ کي جيترو ڪير پيار ٻو اوترو اُن ۾ زهر وڌندو ۽ ان رهڻ من کي جيترو وشيه واسنائن کي رکبو ليترو سڀ کي سڀ ڪجهه پاڻي پيو هلندو.

وشواس جو مکيه مرڪز اليؤ آهي - ٻرپو شبد جو اليؤ. صرف ٿلهي لفظ ئي ٻيا اليؤ جي ڪوبه آڌار ڏري ٿو سگهجي.

ٻڌل جو ڪڙڪو ليز لڳي، ۽ سون زور سان وڃي ٻاڻ ڪين جتائي. گوڙ شور ڪي ئي معنيٰ جاڻ. چيز جي اندرين ڳٽڻ جو مهتوُ سڃاڻ.

سڃاڻپ لڳاتار پتن سان ئي ايندي آهي. شرڌا سان ئي گيان جي پراپتي ٿيندي آهي. پل کو ڪٽي ٻرپوءَ جي اوڏو ئي هجي ۽ جيسين منجهس مڪمتا ناهي، تيسين جڳت جي ڪرٽيءَ ۾ ئي ڪيس لڄو موج پٽي ايندي.

جو ٻيٽ". "ڪرُونندن" معنيٰ جنهن کي هر ڪرم ۾
آنند جو انڀوُ ٿئي.

"پا......" جو ارٿ آهي پرڪاش، "رت" جو مطلب
آهي جنهن کي آنند اچي. پارٿ شبد جي گڏيل معنيٰ
ٿي: جو پرڪاش (برهم جي گيان) ۾ آنند انڀوُ ڪري.

ٿُول الڳ پر ڏاڍو هڪ، سڀاءُ ڀن ڀن پر آتما سڀني
۾ هڪ ئي.

ٻڌجن سمورين مان پنهن جا ڏنل ڏک ڏوڙي ميساري
ڇڏ. ساڳيءَ ريت جيڪي چڱايون تون ٻين سان ڪرين
تون تن جي ڦل جي لالسا به نہ رک.

اهنڪار جي زمين تي هر برائيءَ جو ٻج ڦلي ڦولي ٿو.

اهنڪار اهو ٻڙدو آهي جو منش کي پريو پسڻ نہ
ٿو ڏئي.

خوشيءَ جي کوج واجبي آهي پر منش کي ان ۾ ٻڏي
وڃڻ نہ گهرجي. دال ۾ لوڻ هڪ جيتري انداز ۾ رڌڻ

ٻاهريون ڪرم اندرين ساڳيا سان ميزان ۾ رکڻ گھرجي، جيئن درخت لمبو ٿيئن اُتنو ٻاڙون هيٺ پاتال ۾ اولھيون.

ڳڻ خود مطلبيپڻي جي ٻيچ کان ٻري آهي. سڀ اوڳڻ ان مطلب ۾ اُٻجن ٿا. خود مطلبي مغش وٽ نه ديا ٿئي، نه پڇتاءُ، نه اوڙس نه سنمان.

اهنڪار مٺي زهر سمان آهي جو شخص جي هود ۽ ۾ هوريان گھڙي گھر ڪري ٿو. هرٽيڪشپ، راوڻ، ڪنس، دريوڌن ۽ ٻين ان وس ٿي ٻنهنجو انت آندو.

جيسين ساگر آهي، لهرون ۽ اُٿنديون؛ جيسين مايا آهي تيسين دک خوشيءَ جا لوڏا ۽ هلندا رهندا.

مڪ ٻاھ ڪان سواءِ جنم ڪمت ٻيئي اُڏري وڃي. اڳيءَ مٿان وهندي ٿي پسر ٿي ويندي. تيئن من ۽ آهي ۽ اُهو آتما اوڏو اچي ٿي ڪين ٿو. جڏهن ان اوڏو ايندو ته سنسار جو وڇار ٿي منجهانئس موي ويندو،

شرڌا ٻنا من اومل نٿو ٿئي جيئن زمين رڳو ماڪ سان پسندي پوک لائق ڪين ٿي ٿئي.

جڏهن اُپسه ڏاريو تڏهن پنهنجي پرڇادي آلدي. اوشواس سان هر جنم ۾ ستيه الوپ ٿيو وڃي. سنديهه ڀيانڪ ڀوت آهي.

وشواس - اٽل، ٻنا سنديهه جي - اهو ئي ستيه جو ڏگهه آهي.

اَهنڪار لهاءِ ته تنهنجو هردو آنند سان ٽٻ ٿي.

سادگي ئي ست پرش جي نشاني آهي.

”ڄاڻ“ اها ئي ڄاڻندڙ ۽ ڄاڻ کي نرلش ڪري ٿو. ڪو به ڪيترو ڄاڻ لائق آهي ۽ اُن جو ڄاڻندڙ، گياني آهي. ڪيترو پنهنجي ليکي ڄاڻي ٿو سگهي، اهڙي ڄاڻ لاءِ ڪو گياني گهرجي.

شانتي ۽ سک هن پرٿويءَ تي پڪي پائي تڏهن استاپن ٿي سگهندا جڏهن انساني دلين مان اهنڪار پاڙون پٽي ڪڍيو ويندو.

مقصد جي پويترتا ٻاهرين اڊمبر کان هزار ڀيرا قيمتي آهي.

رهي ٿي ٻئي جوڙ ٻٽو جي ڀاو ۽ ويھي لڏي لوڙ جو ٻٽن ٻيا ڪن.

ڏ ن ٻڌارڻ جي غـــلاميءَ ڪـان ٻڌوءَ جـــي شون ٻلي آهي.

مرڪ ٻڌوءَ جو ڳهٽو آهي، رودن منش جو.

اَهنڪار شوڪ ميہ آهي، اَهنڪار ٻنا آنند ني آنند رهي ٿو.

جنهنکي جم - مؤت ۽ شوڪ - خوشيءَ جو اَحساس ٿو ٿئي سو ٻڌ ت آهي، داناءُ آهي.

ٻڌ ت اُهو شش آهي جو ٻهنجي جـيون ان گيان ٻرانڪ ۽ وليمت ڪري ٿو جنهن سان سرٻو ۽ آلما جـو سمبنڌ ڄاڻي سگهجي.

د ليلبازي اَهنڪار جو اَهچاڻ آهي ۽ اَها اولڌھ ۽ ناقوڙن ٻرابو آهي.

سڄ جھڙو آدي سنگي ٻيو سنسار ۾ ڪير ڪونهي.

ٻهنجي اُدار ٻعد ٻين جي اُدار ۾ جيون وليمت ڪر.

جهڙي ٻاولا ٿهڙو ڦل. هر ٽيڪمپ چاڙهو ٻڙيو ڪوٺي تنهن ڪري جيتوڻيڪ ســارو سنسار ڦولهيائين پوءِ به ٻڙيو ڀسي نه سگهيو. ٻرهلاد چاڙهو ٻڙيو جمڻ ٽيڪ ڦيرو ڪنهن آهي ڻي تنهن ڪري ٻڙيو سندس آڏو ڏنهي ماڻ به ٻرڪهت ليو.

ٻين ۾ ٿون آهو ڀسين ٿو جو ٿو ۾ اڳيئي آهي. هرڻ جي دن ۾ ڪستوري ڇپيل رهي ٿي پوءِ به گاه اندر پيو سڳند ڳولهي.

ٻڪراي هندوري سمان آهي. اڻ جي جهل مٿي آهي نه هيٺ. تنهن ڪري جيڪڏهن دوشٽي اوچي آهي نه ٻولڻ ڪاڻ به اچي سگهبو، جهل ۾ ڏيان لڳائڻ سان. آڏار ڏس، آڏين نه ڏس.

مڪتيءَ جي محلات جو مکيه دوار آهي ”سمرپڻ“. جيئن ڦاٽل چٽي ميٽهن ۾ ٻچاءَ ڏئي نه سگهندي، ليئن ٻعدٽالي ٻجي، ٻسا عمل جي آهي ان ڦاٽل ٽڪ چٽيءَ سمان.

”ڪم مهل لاٻٽ، ڪاڏي مهل هڪيو حاضر“ ان سپاڙ وارو شش ۽ گرو جنهنجي اک شش جي ٻولٽي لي

جڏهن گولو اُڀامڻ لڳندو آهي ته جهٽ پٽ ڏوڪي ڪڙو ڪبو اُٿس. ليڪن ڪي، پکيءَ جن کي وڏن جي سنگ ۾ ويهي ست سنگ سڻڻ گهرجي لڏهن ٿي هردي مان نيز پرڪاش ڇٽڻ لڳندو.

سنسار ۾ ڪا اولده ڪانهي، اولده آهي ته صرف اگيان ڪارڻ ئي.

خوشي ۽ غم، اولده ۽ روشني، سمان بدلجندا رهن ٿا. انهن ۾ سنسار چري سگهي ٿي ٿو.

آڪاش ۾ سارو سمو بادلن جي اچ وڃ جاري رهي ٿي؛ ان ۾ وڄ ۽ گجگوڙ به رهي ٿي؛ سج، چنڊ، تارا به ان ۾ پرڪاش پيا ڪن ٿا پر آڪاش پوءِ به اڇوتو ۽ پوتر آهي. ليڪن تون به پنهنجي هردي کي ان دونها کان آجو رک.

محنت مزوري ڪري ڦل پالڻ ڪولي، جو ڏرم آهي. جيڪي ڦل جي اچا ۾ ڪم ڪن ٿا سي ته ڪنٻي آهن. ليڪن وري ڪنجوس به سارو سمو ڦل

جيڪڏهن سچ جي ڳولها ۾ پتا آڏو اُچيئي ته
پرهلاد جيان اُن ڏانهن وڪ ٿيءُ. جيڪڏهن آتما جي
ڳولها ۾ پاءُ آڏو اَچيئي ته ڀيشم جيان ان کي تياڳي
ڇڏ. جيڪڏهن پريو ڀڳتيءَ ۾ ڀنسي آڏو اچيئي ته
پريوءَ جيان گهر کي تلانجلي ڏيئي ڇڏ. جيڪڏهن
ايشور آڏو رسڻ ۾ گرو رڪاوٽ وجهيئي ته ڀيشم جيان
اهو گرو ئي ڇڏي ڏي.

اَج ڏيو ڏسندڙ آهن ڏوکو ڪاپنڊڙ. تنهن ڪري
انهن سمجهه، هيءُ ماءُ ۽ هيءُ پيءُ، هيءَ ڏسندڙ ۽ هيءُ
ايشور سڀ هڪ آهن ۽ پوڄڻ سان ئي پسندڙ آنند
پراپت ڪن ٿا.

سلوڪ آهي راجا جي پوڄا سمان، لوڙتا آهي داس
سمان، سروپ آهي راجا جي لٺيءَ پاءُ سمان، سهج
آهي راج ڪٽور سمان.

سوهم گيان آهي، دسوهم ڀڳتي.

مڇر جي اکيءَ آڏو آچي ته جلي ڀسم ٿي وڃي.
من ۾ ان جيان پريوءَ آڏو اچڻ کان پهو ونءُ وڃي. ان
ڪري جيڪڏهن من مارڻ چاهين ته ڪيس پريوءَ جي
راج ۾ آڻي حاضر ڪر.

ڏکڻ اُن ڪان بہ اوکو آهي ؛

جن تي ٻارڙن جي ڪرپا لئي تي لعجو من ڀلو ٻاڦو ليو ٿوي ؛

سنسار تياڳي نہ آڀار آنند ائين ڪرڻ.

سڀو ڀڳت شوڪ، نقصان، ساراهہ، گلا، سکہ شانتي سڀ ايشور جي سوغات ڀانئي ٿو. ٻيو ٻهنجي آڀار ڪرپا ڪري ڪيس ٻن ٻن سوکڙيون ٻيو موڪلي.

ٻہ ٻچار جهڙو مهاڀاري ڀاپ ٻيو ڪو نهي. ڏهن ٻارڙن جي نندا ڪندڙ نہ ڀڪ ني ڀڪ ٻوڪ جو ڀاڳي ٿيندو.

جڏهن آدميءَ اهو ڄاڻو تہ آتما سڀ ۾ ساڳي آهي ڏهن ڪنهنجي بہ نندا نہ ڪندو ؛ نہ ڪنهن جي ٻرائي چاهيندو ؛ ڏهن سندس هر ڪرم ٻارڙن وٽ وڃي شمار ليندو ؛ ڏهن ڪيس اها بہ سمڪ رهندي تہ ڪنهنکي بہ ڏاڍي رسائڻ ٻارڙن کي ڏاڍي ٻهچائڻ ٻرابر ٿي آهي.

اُڪيون ٻيون سڀ چيزون ٻيون ٻسن ٻر ٻاڻ ٻسي

اُن گهٽتائي، چڱائي وڏائي سکجي ٿي.

جڏهن سڀ ۾ ساڳي آتما ڄاڻي سو برهم گياني آهي. باقي سڀ ڪرم گيان آهي.

جڏهن طوفان ڪڪرن کي هٽائي ڇڏيندو آهي تڏهن سورج ٻهڪندو ڏسبو آهي. برهم جو ڌيان ڌرڻ سان اگيان جا ڪڪر ٻ اڳين اُڏري ويندا آهن ۽ گيان جو سورج پوري تاب سان چمڪندو آهي.

ايڪانت جو اَرٿ آهي جتي ڪنهنجو ٻ گوڙ شور نه هجي، هيڪلائيءَ جو مطلب آهي جتي ٻيو ڪو آدمي نه هجي.

اُم جا وه سمان پن ۽ اُن کي مٺا لڳندا جنهنکي لالچ ڪئيو هوندو آهي. ليڪن وشيہ پدارٿ سندي، بلا جي ڪکيل کي ڏوه، پاپ، پلون چڱيون پيون لڳنديون.

سارو ساگر ۽ ٻي سکجي ٿو، ڏوليگر ڏاري ۽ وڇڙ، اَگني ۽ گهر کائي وڃي ٻ من کي وس ۾

اَشڌ آهار مَن کي ٻه اهڙو بڻائي ٿو. اَشڌ مَن ۾ ڌرم جي جوت جاڳي ڪين سگهندي.

دليل - ٻاڙيءَ جو ٻار اُچلي چڙهي، وشواس ۽ عمل جا ٻه پکڙي اُڏر لـــ، سنت ٿي وڃي ٻرڀوءَ جي درٻار ۾ وسندان.

چڙ نه من پنهنجو موت مري، پڙي ٻه پــل ڏاس لئي؛ سڀڪو خاڪ ٿيندي پر آتما ٻوءِ ٻه اجر اَمر آهي؛ ان کي ڪير هاڃي رسائي ڪين سگهندو.

جنهن ٻرڀوءَ جي آستي ڄاڻي ٿي، اُهو آستان سچ پچ وٺڪت آهي، سڀڳ آهي اُت ٻرڀوءَ جو واسو آهي.

جي ڄاڻ نه هجي نه مچ ٻر پنهنجي اَگيانتا لڪائي اَجايو اهنڪار نه ڏيکار. اهڙي ورتاءُ ۾ ساڌڪ کي وڏو خطرو آهي.

تون ٻل ڪهڙو ٻه جنهنڪي جوڙو، ٻڌ پيان ۽ ٻلـــوان هجين، ٻر جيڪڏهن ٻرڀوءَ جي ڪرپا لائق نه ٿيو آهين

سکڻ ئي ڪين. ليڪن آدمي ٻين جا دوش جهٽ ڏسن، پنهنجا عيب ڪين نظر ئي ڪين اچن.

ڪوڙ ڀيانڪ ماڪڙ سمان آهي جا انسانيت ناس ڪيو ڇڏي ۽ آدمي ڪنهن ڪم جو ڪين ٿو رهي.

پنهنجي وس کان ٻاهر جيڪڏهن تون ڪي پاڻ جو يتن ٿو ڪرين ته اهو تنهنجو ايمان آهي. پر پنهنجي شڪتيءَ کان گهٽ پيو ڪوشش ڪرين ته اهو تنهنجو دولاب آهي.

شڀ واڻي، شڀ ويچار، شڀ ڪرم - اهو ئي سورڳ سک جو لس آهي.

مٺي نرمل واڻي ساڌڪ لاءِ سهج سڀاءُ آهي. اها کيس پنهنجي منزل مقصود تي پهچائيندي. ڪانءُ ڪنهنجي ملڪيت چورائيندو آهي؟ ڪوئل ڪنهنکي تاج پهرائيندي آهي؟ پوءِ به ڪانءُ ڌڪاريو وڃي ٿو، ڪوئل سدا پئي وڻي! جيڪڏهن واڻي مٺي آهي ته بوليندڙ به پيو وڻندو. زبان وس ۾ ڌر ته سارو جڳ جيتيندين.

نہ ٻڌيءَ مثل ٻار کي ڄاڻ.

سڀ سان پريم، سڀ جي سيوا. ڪڏھن ٻڌو نہ ٿو ڪي پريم ڪندو؟ منھنجي اوڙو سڏي وھاريندہ.

ٻين کي سک ڏيڻ جو يتن ڪندو رھہ، انھن جيئن تون پنھنجي سک لاءِ سرگردان ھوندو آھين. جڳت جي شانتيءَ لاءِ يتن ڪندو رھہ، انھن جيئن تون پنھنجي شانتيءَ لاءِ آتڪ ھوندو آھين. اھا ئي سچي پوڄا آھي، سچو ديوتا پٺو آھي.

سنتوش منھنجو سينگار آھ
ڌرم منھنجو آڌار آھ
شانتي منھنجو سروپ آھ
پريم منھنجو لکشو آھ

”داساڀاسا“